

i Sundhedsraadet end een, i alt Fald ikke, hvis man derved tænker paa de faste og lønede Medlemmer af Sundhedsraadet.

Det. Hansen: Det Udtryk, jeg brugte i mit første Foredrag, at dette Sundhedsraad skulde være Repræsentant for Lægestanden, var maatte ikke ganske korrekt. Jeg indrømmer naturligtvis, at Hovedopgaven er, at man her skaber et Raad, der skal bistaa Statsautoriteterne, navnlig Justitsministeriet i dets Embedsgerning, men det maa tillige erindres, at dette Raad faar en overmaade stor Betydning for alle Læger, ikke alene for Embedslæger, men ogsaa for de privat praktiserende, naar man vil fastholde — og det vil man vel — den Bestemmelse, der findes i § 9, andet Stykke, første Punktum, at dette Raad kan give Advarsler til privat praktiserende Personer; thi saa kan det ikke nægtes, at Raadet faar Betydning for Lægestanden, der jo maa være i høj Grad interesseret i at faa nogen Indvirkning paa Raadets Besættelse. Det staar endogsaa ligefrem i § 9 første Punktum: „alle Embedslæger og alle praktiserende Læger“ — derimellem kommer ogsaa de kommunale Læger — „alle Tandlæger, alle Apotekere og deres Medhjælpere samt alle Jordemødre, staa under det overordnede Sundhedsraad.“ Det maa erindres, at der i Virkeligheden er Tale om en Virksomhed af privat Karakter, en privat Erhvervsvirksomhed, saa at det ikke kan nægtes, at der er Krav paa, at disse privat næringsdrivende, der faaledes komme ind under den disciplinære Myndighed fra dette Raads Side, ogsaa faa nogen Indflydelse paa Raadets Sammensætning. Den ærede Justitsminister har jo ogsaa i sin Tid f. Eks. med Hensyn til Sagførerstanden foreslaaet, at der skulde være et Sagførerraad med en ikke en Gang nær saa vidtgaende disciplinær Myndighed, og som dog i meget vidt Omfang skulde vælges af Sagførerstanden. Jeg vil derfor bede det Udvalg, der formentlig bliver nedsat om denne Sag, at tage under Overvejelse, om ikke det Raad, som ved denne Lov skulde stables, vilde blive noget fattigt og meget lidet tilfredsstillende for Lægestanden, naar det kun skal bestaa af disse tre fast ansatte Læger, eventuelt med Tilfaldelse af en særlig sagkyndig.

Den ærede Justitsminister fremhævede, at der blandt de Sager, som Sundhedsraadet skulde afgøre ved sin Betænkning, altsaa hvor dets responsive Virksomhed skal gøre sig gældende, er mange, som ere meget simple, og som ikke kræve meget Arbejde eller dybtgaaende Sagkundskab. Det er rigtigt, der er vist mange Sager, hvis Ekspe-

dition heller ikke vil tage megen Tid, men ved Siden deraf er der overmaade vigtige Sager, som Sundhedskollegiet ofte praktisk afgør ved sine Responsa, Sager, i hvis Afgørelse der næsten kan komme til ligge et almindeligt Princip eller en principiel Udtalelse, der kan være af Betydning for hele Landets Sundhedsvæsen og Retspleje, ikke alene for det enkelte Individets Skæbne, hvilket dog alene er et vigtigt Moment. Naar en saadan Afgørelse altsaa bliver lagt i et saa lille Raads Hænder, tror jeg ikke, man vil føle sig tilfredsstillt derved, og i Virkeligheden bør ogsaa dette Raad indbefatte Blomsten af Lægevidenskabens Sagkundskab, det skal være et Raad, som hele Lægestanden kan se op til med fuld Respekt og fuld Tillid. Lige overfor denne Betragtning er det, jeg siger, at jeg ikke tror, at den Raade at afgøre disse Spørgsmaal paa, som den ærede Justitsminister vil indføre, vil staffe Tilfredsstillelse i Lægestanden selv.

Jeg skal med Hensyn til Spørgsmaalet om den Myndighed, som dette Raad skulde have til at berøbe Lægerne deres Ret til at praktisere, sige, at den ærede Minister virkelig har fuldstændig Ret i, at hverken Læger eller overhovedet noget andet Menneske her i Landet have noget bestemt Krav paa som almindelig Lovregel at faa staaet fast, at en vis Interesse, han har, skal afgøres ved Dom. Det er jo meget forskellige Hensyn, der bevirke, om en Sag skal afgøres administrativt eller ved Dom, men i de allerfleste Tilfælde, ja næsten udelukkende i alle Tilfælde, der ere analoge med det her foreliggende, har vor Lovgivning staaet fast, at saadant afgøres ved Dom. Og den Omstændighed, som den ærede Justitsminister fremhævede, at der staar en almindelig Interesse, Publikums almindelige Interesse, paa den ene Side og det enkelte Individets Interesse paa den anden Side, indtræder i Tusender og Tusender af Tilfælde, jeg kan sige hele Straffeloven igennem, men det har jo ikke ført til andet, end at man siger: Ja, men alligevel for at sikre det enkelte Individ mod Overgreb, bestemme vi dog, at Sagen skal procederes for Domslovene og afgøres ved Dom. — Det er jo ikke saa, at Lægerne have Monopol; de have lige saa lidt Monopol som Sagførerne. Der er ganske vist visse Betingelser for Udøvelse af Lægevirksomhed, men det er en aaben Stand, enhver, der opfylder Betingelserne, kan blive Læge, det er ikke et sluttet Selvskab, som man ikke kan komme ind i uden Bevilling. — Jeg skal endnu gøre den Bemærkning til det ærede Medlem for 11te Kreds (Th.